

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący)

SSN Wojciech Katner (sprawozdawca)

SSN Maria Szulc

w sprawie ze skargi G. K.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego z dnia 23 lutego 2011 r.,

wydanego w sprawie z powództwa G. K.

przeciwko Gminie i Miastu T., Spółdzielni Mieszkaniowej "P.", H. Ł. – O., K. B. i A.
O.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 14 listopada 2013 r.

zażalenia powoda - skarżącego

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 26 lutego 2013 r.,

**oddala zażalenie i przyznaje adwokat M. M. od Skarbu
Państwa Sądowi Apelacyjnemu kwotę 5 400,- (pięć tysięcy
czterysta) złotych, powiększoną o podatek VAT, tytułem
wynagrodzenia za udzielenie powodowi pomocy prawnej z
urzędu.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 lutego 2013 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę G. K. o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 23 lutego 2011 r. w sprawie przeciwko Gminie i Miastu T. i [...], o zapłatę 207 000 złotych. Jako podstawę żądania i z powołaniem się na art. 401 pkt 2 k.p.c. skarżący wskazał na nieważność postępowania spowodowaną pozbawieniem go możliwości działania i brakiem należytej reprezentacji na rozprawie apelacyjnej. Zachowanie terminu do wniesienia skargi skarżący uzasadnił dowiedzeniem się o prawomocności wyroku w sprawie dopiero w sierpniu 2012 r., gdy przeglądał akta sprawy.

Odrzucenie skargi wyniknęło z naruszenia przez skarżącego terminu do wniesienia skargi, określonego w art. 407 § 1 k.p.c. oraz nieoparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, stosownie do art. 401 - 404 k.p.c.

W zażaleniu na postanowienie Sądu Apelacyjnego skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 401 pkt 2 k.p.c. w odniesieniu do prawidłowego reprezentowania powoda w trakcie rozprawy apelacyjnej oraz art. 407 k.p.c. odnośnie do niezachowania terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania. Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o przyznanie zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jako bezpodstawne podlega oddaleniu. Wprawdzie w uzasadnieniu Sądu Apelacyjnego jest wykazane, dlaczego skarga o wznowienie postępowania nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia, o której stanowią art. 401 - 404 k.p.c., ale gdyby nawet chcieć uznać zasadność zarzutów podniesionych w tym względzie w zażaleniu, to i tak skarga prawidłowo została odrzucona. Podstawą zasadności postanowienia Sądu Apelacyjnego jest niezachowanie przez powoda terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania. Zgodnie z art. 407 § 1 k.p.c. termin ten wynosi, gdy podstawą wznowienia jest pozbawienie strony możliwości działania lub brak należytej

reprezentacji - trzy miesiące od dnia w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub przedstawiciel ustawowy.

Sąd Apelacyjny wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, że termin ten upłynął 14 lipca 2011 r., to jest trzy miesiące od daty 14 kwietnia 2011 r., w którym to dniu powód dowiedział się o wyroku (data nie kwestionowana w zażaleniu). Powód złożył skargę dopiero 21 listopada 2012 r., a więc cztery miesiące po terminie, który ma charakter terminu zawitego, a więc jego upływ powoduje utratę uprawnienia. Okoliczności wskazane w końcowej części uzasadnienia pełnomocnika powoda, że powód nie miał świadomości, iż wyrok Sądu Apelacyjnego jest prawomocny i że rozpoczął bieg termin do wniesienia skargi o wznowienie, nie ma żadnego znaczenia dla skutków upływu tego terminu. Charakter postępowania o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym orzeczeniem sądowym i względy na bezpieczeństwo obrotu prawnego przemawiają za krótkimi terminami do wniesienia skargi, dlatego rzeczą strony zainteresowanej złożeniem wniosku o wznowienie postępowania jest śledzenie sprawy, jeżeli się zamierza skorzystać z określonych uprawnień ograniczonych terminami zawitymi.

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalić zażalenie, przyznając wynagrodzenie pełnomocnikowi z urzędu, świadczącemu powodowi nieopłaconą pomoc prawną na podstawie § 19 i 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielanej z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 461).